

Thiệp

Quý Thể

(Tặng H...)

Chiếc microbus màu trắng sữa xuất phát từ từng bừng sáng, chạy một lúc lâu, tôi cứ tưởng đã ra khỏi thành phố Nha Trang một đoạn xa lắm rồi, Không ngờ khi trời sáng tỏ, nhìn ra thấy mới đến nhà máy bia Rồng Vàng. Như thế xe chỉ chạy được 20 cây số. Có lẽ sáng nay quốc lộ về hướng Nam có đông xe cộ ở các vùng ngoại ô đổ về thành phố làm việc, xe khách không chạy nhanh được.

Xe đang chạy nhanh, bỗng chậm, ép sát vào lề đường rồi dừng hẳn lại. Có nhiều người đứng bên đường chờ xe. Một số người leo lên, người khác trả giá sao đó không bằng lòng, không chịu lên xe. Xe lại lăn bánh.

Tôi nghe tiếng một người phụ nữ mới lên xe, cô ta nói giọng bắc, cái giọng lanh canh đặc biệt âm sắc gái Hà Nội, sang trọng và nghe quen quen nhưng chưa thấy mặt người ấy, tôi cố nhớ nhưng không ra. Người ấy chen từ những hàng ghế phía đuôi xe lên trên đầu xe. Một lúc sau có tiếng reo mừng rỡ: "*A! Anh Quang, cho em ngồi chung với!*". Quang là tên tôi, à thì ra chị Thiệp vợ anh Toàn. Tưởng ai, À hèn gì mình nghe giọng Hà Nội quen lắm.

Dãy này có cái ghế đôi, tôi ngồi một còn dư một. Chị Thiệp mừng gặp người quen lại có ghế ngồi đầu xe đỡ xóc và tôi cũng vui. Xưa nay tôi vẫn ngại những chuyến đi xa một mình. Tôi sợ đường xa, ngồi trên xe chỉ đếm cây số mong cho mau đến, nay có bạn đường đỡ biết bao. Chị Thiệp vui vẻ và tự nhiên, chị sà xuống ghế ngay. Chị hỏi tôi đi đâu? Hỏi nhưng chẳng cần nghe tôi trả lời. Chị loay hoay xếp đặt hành lý lên kệ và dưới ghế. Phụ nữ đi một bước lĩnh kinh đủ thứ hành lý.

Hôm nay đi đường xa chị Thiệp mặc tây, sang trọng một cách mạnh mẽ, quần blue jean cũ, bạc màu một cách nghệ thuật, bó thật sát cặp đùi dài, và cái mông nở nang, kiểu mông phụ nữ đã xa tuổi con gái, áo sơ mi vải thô màu hồng đất, không hoa hòe chi cả, tóc trùm khăn lụa trắng in hoa hồng. Lối ăn mặc đi đường xa, hơi "bụi" một tí nhưng tuyệt vời. Trước đây tôi chưa bao giờ để ý và thích cô ấy. Hôm nay gặp lại trong cảnh này lại là một khám phá đầy kinh ngạc. Thiệp đã đẹp lại còn cả mùi thơm sang trọng quyến rũ, ngồi cạnh người phụ nữ đẹp thơm tho như thế này thực dễ chịu. Đối với tôi mẫu người như Thiệp, ở cái tuổi "hoa mãn khai" mới đẹp và hợp hơn cả. Một đóa hoa nở hết sức phô ra cái nhan sắc vẹn toàn cuối mùa cống hiến cho đời.

Tôi biết Thiệp từ thuở còn đi học, thời kỳ đó nàng là cô gái ốm nhom, mấy đứa con gái kia lên đến lớp chín đã trở mã, còn Thiệp thì tận lớp 12 cũng chưa thấy phát mã con gái, vẫn là cô gái ốm nhom xẹp lép, vẫn chỉ là một người khô, gầy, ít chưng diện, không son phấn nhiều, không sắc sảo, học hành chăm chỉ và khá, song thanh niên không đeo đuổi. Đến khi lấy chồng và có hai con rồi mới thấy Thiệp nẩy nở mềm mại và "đàn bà" hơn. Thế nhưng hôm nay mọi cái đều khác. Thực là một sự lột xác toàn vẹn, từ từ song lại bất ngờ đối với con mắt tôi. Một phụ nữ rục rủa, khỏe mạnh, và quyến rũ. Hình như cô gái cũng giống trái cây, xanh, hươm, chín tới, chín nẫu, lại còn phải trải qua các giai đoạn chuyển biến xã hội, có chồng, chuyển biến sinh lý, có con, và còn cần thêm một thời gian nữa mới "chín", và thuần thực về sinh lý tâm lý, mới là đàn bà trọn vẹn, và mới "ngon". Đôi khi tôi cũng nghi ngờ cái thẩm mỹ bệnh hoạn của mình, khi phân biệt phụ nữ thành hai nhóm "đẹp" và "ngon". Tôi thường thường chọn "ngon". Cái từ "ngon" tự nó đã nói lên mọi thứ rồi.

Những câu trao đổi đầu tiên là về cuộc đi. Tôi được biết Thiệp ở Đà Lạt, mùa hè vừa qua "hạ sơn" xuống Nha Trang tám biển, nay lại trở về. Hỏi Toàn sao không đi chơi, Thiệp nói: "*Lão ta sống như một nhà tu, tách biệt với cuộc đời với mọi người, không chịu đi đâu cả*", giọng nàng đầy vẻ chua chát về người chồng. Chúng tôi hỏi chuyện làm ăn, nhắc nhở kỷ niệm những ngày qua.

Nắng lên cao, trời đứng gió, xe chạy nhanh nhưng trong xe rất ngọt ngào. Thiệp đang liến thoắng với cái giọng bắc Hà Nội nghe cứ lạnh lạnh. Lúc đầu nàng tỏ ra hăng say lắm, rồi chậm lại, một lúc thì dừng. Thiệp than, nóng quá, ngọt quá. Thiệp nhào người qua tôi, nhìn ngược xuôi ra cửa sổ, quay vào, nói: "*Chóng mặt quá!*". Rồi Thiệp lục tìm trong cái túi xách, mãi một lúc sau lấy ra hộp cao sao vàng. Thiệp mở ra, bôi dầu ở hai bên thái dương, ở trán, ở mũi. Dầu cay, làm Thiệp chảy nước mắt, thút thít giống như khóc. Thiệp lấy kính râm

mang, cái kính đen như than làm cho làn da nàng thêm trắng trong ra hơn. Tôi vốn ghét mùi dầu, ngửi mùi này tôi phát đau đầu, không bệnh cũng thấy như bệnh. Thế nhưng giờ đây đang ngồi gần Thiệp, lắng nghe cái mùi dầu nàng dùng như có mùi cây quế lẫn hơi hương đàn bà để, thấy hay hay, không khó chịu nữa.

Thiệp ngồi yên, không nói gì cả. Chắc cô ta mệt. Đường xấu, xe xóc. Cô ngồi không yên, cứ phải nẩy lên. Một lúc sau, Thiệp than: "*Hôm xuống Nha Trang xe chạy rất êm, không mệt mỏi và say xe như hôm nay. Đi đường, cái gì cũng nhớ, chỉ quên một thứ...*" Nàng thấy hình như không tiện nên dừng. Tôi hỏi quên gì? Thiệp nói quên đem theo vài cái bao ni lông, lỡ có nôn. Tôi nói: "*Khi xe dừng tôi sẽ mua*". Thiệp nói nhỏ, "*làm phiền anh quá...*" Và tôi nói thêm giọng êm đềm thân ái như nói với vợ: "*Nhắm mắt lại, ngủ đi cho khỏe*" Thiệp làm theo, có điều nàng mang kính đen, không biết có nhắm mắt hay không? Song tôi biết nàng nghe lời tôi, nàng ngồi yên, nét mặt nghiêm trang, chắc là đang cố ngủ. Lúc này tôi được dịp ngắm nàng, tôi xoay qua, nhìn thật gần, thật kỹ, thật lâu. Làn da và phần không được ăn nhau lắm, bút chì kẻ lông mày loại tồi, cứng và không đậm làm cho những sợi lông mày xơ xác. Chắc vì sáng hôm nay nàng thức dậy muộn, tô điểm qua loa và ngọn đèn tù mù và trước gương không được sáng nên sáp kẻ mắt, sáp đánh lông mi, phấn thoa mặt, kem lót, đánh một cách vụng về, không được sắc sảo. Cặp môi nàng thoa thứ son ướt, màu son đỏ quá, những vết nứt trên môi, trông cặp môi nhể nhại ướt át quá. Tôi là một người sành hội họa, rất chú ý đến màu sắc và nét bút. Lần này thấy mình như cậu học sinh mười mấy tuổi, ngây thơ lạ lẫm với mọi cái của người đàn bà. Tôi tự hỏi, "*lạ nhỉ? Người đàn bà thực sự là thế này đây ư? Người đàn bà là một tập hợp bao nhiêu mâu thuẫn. Kỳ diệu một cách thô sơ. Phức tạp một cách đơn giản. Bí mật một cách hờ hênh...*" Và chỉ với những cái "phi logic" như thế này các nàng đã chinh phục cả thế giới...

Một lúc sau nàng không thể giữ cho thân mình không ngã qua bên này hay bên kia. Cuối cùng sau nhiều lần suy nghĩ, tôi hơi nghiêng người để nàng ngã hẳn về phía mình. Lúc đầu vai nàng chỉ chạm nhẹ vai tôi. Được một lúc nàng tựa hẳn vào người tôi, đầu ngã lên vai. Tôi, mặc dù mỏi lắm, vẫn cố giữ người vững vàng cho nàng tựa đầu. Tôi phải gồng mình hồi lâu. Tôi nhớ đến hình ảnh thân phận cát đằng, phụ nữ chỉ là cây dây leo yếu đuối còn đàn ông là cây tùng cây bách vững vàng, nhưng cây tùng cây bách sắp ngã đây! Tôi cười thầm cho người xưa đã có sự so sánh đặc như thế. Xe xóc mạnh, nàng ngủ rất say, tôi không dám cử động. Tôi ngồi đăm đăm nhìn con đường uốn lượn trước mặt, hai hàng cây vụt qua, nghe "mùi đàn bà" dịu dịu cùng với hơi thở nồng nàn. Nghĩ ngợi miên man về việc tạo hóa sinh ra hai giống đực và cái...

Đến Krông Pha xe dừng. Thiệp thức dậy, ngồi lại ngay ngắn, lấy gương ra soi, sửa lại tóc tai son phấn. Nàng có hơi e lệ ngỡ ngàng, lúc này trời sáng hơn chỗ nàng trang điểm lúc sáng ở nhà, nàng nhận ra được những khuyết điểm và ngại ngùng khi thấy tôi nhìn. Lại còn ngỡ ngàng về việc suốt con đường dài tựa vào người tôi. Biết thế, tôi nói không sao, chị cứ tựa vào tôi mà nghỉ, đường còn xa. Tôi tính nói: "*Tôi là cây tùng bách sinh ra để cho...*" thì xe dừng dưới chân đèo cho mát máy trước khi làm cuộc hành trình lên đèo lên cao nguyên.

Thiệp cùng tôi vào quán. Nàng không dám ăn, sợ nôn. Không ăn nhưng nàng lại chăm sóc tôi, khiến mấy người chung quanh cứ tưởng hai chúng tôi là vợ chồng. Tôi tìm mua cho nàng mấy quả cam, cái túi ni lông phòng hờ. Nửa giờ sau chúng tôi lên đường. Lúc đầu Thiệp tỏ ra khỏe khoắn, nói năng vui tươi như lúc đầu. Nhưng cũng chỉ được một lúc nàng lại tựa vai tôi ngủ. Qua đèo, trong xe nắng nóng, tiếng xe chạy ì ì, xe quanh qua quẹo lại liên hồi khiến cho Thiệp nôn mửa mấy lần. Thiệp có vẻ mệt hơn lần trước. Nàng ngồi nghiêng rồi sau đó cứ tuột thấp xuống dần. Cuối cùng nàng nằm tựa đầu lên đùi tôi mà ngủ. Tôi ngồi lắng nghe khối thịt nặng nặng êm êm, nhìn khuôn mặt ngủ ngay trên đùi mình, tưởng tượng, mình cúi xuống hôn một cái thì sao nhỉ? Cũng may đó chỉ là tưởng tượng thôi.

Xe leo lên đèo Pren thì Thiệp thức dậy, thấy gần đến nhà nàng tỏ ra khỏe hơn, không ngủ nữa, bây giờ nàng ngồi nhìn phong cảnh rừng thông hai bên đường. Cát kính râm, mắt nhắm lại, đẹp và đầy vẻ trầm tư. Gần đến nhà, nàng có vẻ nghiêm trang hơn, tôi có hỏi thì mới nói. Lúc xuống xe Thiệp có vẻ bịn rịn, buồn buồn nói lời từ giả. Tôi mong nàng mời tôi đến nhà nhưng không nghe nàng nói. Tôi chẳng hiểu tại sao, cuối cùng tôi nghĩ chắc nàng quên, vì thế nên dù không được mời tôi cũng cứ đến.

Ba ngày sau đã xong công việc, trước khi về lại Nha Trang tôi đến nhà Thiệp. Đến nơi chỉ gặp chồng nàng là Toàn và con gái của nàng, con bé giống mẹ thời đi học như đúc. Chúng tôi chuyện trò ở phòng khách. Tôi hỏi Thiệp. Toàn bảo con bé tìm mẹ. Có tiếng nước chảy rào rào đâu đó và tiếng nàng hỏi vọng ra: "*Khách nào đó anh?*". Toàn nói lớn: "*Có khách phương xa... lên chơi*". Yên lặng. Một lúc sau có tiếng nàng: "*Ai đó? Chờ một chốc đang tắm, ra ngay*". Tiếng cái hoa sen chảy trong phòng tắm là một khúc nhạc quyến rũ khiến tôi mở cửa để cho con chim tưởng tượng bay lên trên bầu trời cảm giác. Toàn nói tên tôi. Nàng từ trong phòng tắm reo lên. Tiếng reo giống như đã lâu chưa gặp làm tôi ngạc nhiên. Nhưng cửa phòng tắm vẫn còn đóng kín. Toàn nói: "*Hè này vợ tôi đi Nha Trang tắm biển, mới về...*" Thường thường người ở vào trường hợp tôi nghe thế thì bao giờ cũng nói: "*Chúng tôi có gặp nhau trên xe*" nhưng tôi kị ngậm miệng.

Cánh cửa phòng tắm sịch mở đột ngột, không có tiếng lách cách chuẩn bị mở cửa, tỏ ra nàng rất vội vàng. Tôi chưa kịp nói câu tôi tính như trên. Tôi nghĩ, nói cũng thừa. Chắc thế nào Thiệp cũng đem chuyện chúng tôi gặp nhau kể lại cho chồng con nghe rồi. Tôi không cần thông báo việc đó cho Toàn biết nữa. Nàng tươi cười bước ra, quần cái khăn tắm màu hồng nhạt. Tắm khăn rất lớn, quần gằn như kín phần trên và một nửa đùi. Buổi chiều Đà Lạt mùa này chưa rét. Nàng tắm nước lạnh, thân thể tươi mát như một que kem còn bốc khói và thơm tho như một đóa hoa nở trong chiều. Tôi là bạn cũ của cả hai vợ chồng nên nàng không ngại, vẫn với cái khăn tắm trên người, đứng lại chào hỏi. Cửa chỉ của Thiệp khiến tôi nghĩ nàng đã tắm xong từ lâu, đứng sau cửa rình nghe câu chuyện giữa tôi và chồng. Đến khi tôi sắp thổ lộ việc cùng chuyến xe thì Thiệp vội xô cửa đi ra để can thiệp. Ngăn lại bằng cách hết sức khôn khéo, tôi không hiểu nổi con người kỳ bí này. Chồng Thiệp thì vô tâm chẳng để ý đến. Thiệp làm bộ ngạc nhiên giống như tôi và nàng đã lâu lắm chưa gặp mặt nhau:

- Ô lâu quá...

Thực là một cách đóng kịch hết sức thiện nghệ. Tôi không hiểu, tôi cười, tưởng nàng đùa, tôi đùa lại:

- Lâu gì...Mới...

Thiệp cướp lời:

- ... Mới có ba năm!

Tôi tưởng nàng ví von theo kiểu cách văn học, ba ngày dài như ba năm. Kiểu như "Ba thu hợp lại một ngày dài ghê". Tôi cố nở nụ cười làm như mình hiểu được cái ngụ ý văn chương tế nhị của nàng. Tôi hỏi:

- Về đến nhà chị có được khỏe không?

Sau này tôi thấy đó là một câu xuẩn ngốc. Thiệp nói mau: "*Khỏe lắm*" rồi nhìn tôi, nháy mắt làm dấu. Tôi ngạc nhiên một cách thích thú, nghĩ, chắc đây lại là một trò tinh nghịch của phụ nữ. Tôi tự hào vì sự thông minh của mình. Thế nhưng rồi tôi nghĩ mãi không hiểu nổi cái thâm ý của người phụ nữ này. Chuyện gì bí mật đến nỗi nàng phải đóng kịch? Chúng tôi mới gặp nhau cách đây có ba ngày sao nàng lại làm mặt lạ. Đâu phải gặp thoáng trên đường chào hỏi nhau qua loa rồi chia tay. Chúng tôi đã ngồi sát nhau, có với nhau cả một ngày trên đường với biết bao nhiêu việc đã xảy ra. Hai lần nàng tựa vai tôi, một lần nàng gối trên đùi tôi. Nhiều lần tôi phải chăm sóc cho nàng, một bữa cùng nhau ăn trưa, thân thiết đến nỗi khiến người chung quanh tưởng vợ chồng. Tôi muốn biết và vì không thể chịu đựng nổi sự tò mò của mình, thừa lúc Toàn quay ra sân súc bình trà, tôi nói nhỏ: "*Thế ra...?*" Thiệp vội khỏa tay làm một cử chỉ giống như bảo tôi đừng nói. Tôi đành câm miệng. Tôi cũng ngưng ngưng chữa thẹn, tôi nói: "*Thế ra lâu nay hai anh chị vẫn thường...*" Thực là một câu hỏi vô duyên, không ý nghĩa gì cả. Thiệp xin lỗi, đi vào nhà trong khoác cái áo kimono trở ra, trông như gái Nhật. Thời gian nàng đi vào chưa đến một phút. Có lẽ nàng phải vội vàng vì sợ để tôi ngồi đây một mình tôi sẽ đại đột bật mí mọi chuyện. Thiệp ra ngồi phòng khách tiếp chuyện với tôi. Thiệp lại giờ giọng cũ:

- Lâu quá...

Lần này tôi đã hiểu mạng máng, phụ họa:

- Ờ, lâu quá, dễ có mấy năm...

Nhờ sự lịch lãm mà Thiệp đã làm cho không khí giữa ba người trở lại bình thường. Thiệp lên tiếng hỏi thăm về gia đình tôi, hỏi vợ và các con tôi. Trên xe nàng cố tránh không đề cập đến vợ con gia đình tôi và cả chuyện của gia đình nàng. Xong nàng hỏi về công việc làm ăn và nói với chồng: "*Trông anh Quang luôn luôn tỏ ra phong độ, bao nhiêu năm qua, không thấy khác đi tí nào. Chắc anh sung sướng lắm?*", thực ra câu nói này không phải là lời khen tặng, nó chỉ chứng tỏ đã rất lâu chưa gặp mặt tôi.

Tôi cứ phân vân mãi, chưa tiện hỏi thì may quá vừa lúc đó anh Toàn bưng ấm nước xuống bếp. Tôi nhìn Thiệp, có lẽ đó là cái nhìn chất vấn. Thiệp cười, nụ cười thân thích hiếm có và rồi nàng thoáng liếc con đường dẫn xuống bếp, vội vàng lấy một ngón tay có cái móng chăm chút rất kỹ lưỡng sơn màu nho lấm tẩm nhũ bạc,

dí vào trán tôi nói "*Trời ạ! Khổ lắm, ngốc quá, ông tiến sĩ ạ!*"

- Sao?

- Sao, giảng sao gì nữa. Hắn ta là kẻ đại ghen, hắn lại biết rất rõ cái nét say xe của tôi. Giờ mà "khai báo thành khẩn" hai người gặp nhau trên đường đi chung một chuyến xe thế nào hắn tưởng tượng ra cái cảnh ấy... Có chết không?